

U S N E S E N Í

Nejvyšší soud rozhodl v neveřejném zasedání konaném dne 20. 12. 2017 o dovolání, která podali obvinění [redacted] J. B. [redacted] nar. [redacted] v [redacted] trvale bytem [redacted] [redacted] J. H. [redacted] nar. [redacted] trvale bytem [redacted] [redacted] a [redacted] M. K. [redacted] nar. [redacted] trvale bytem [redacted], okres [redacted] J. M. [redacted] proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2017, sp. zn. 61 To 91/2017, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 5 T 27/2016, takto:

Podle § 265i odst. 1 písm. e) trestního řádu se dovolání obviněných odmítají.

Odůvodnění:

Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 9. 1. 2017, sp. zn. 5 T 27/2016, byli na skutkovém základě, že

„obžalovaný [redacted] H. [redacted] jenž věděl, že bude vyhlášeno výběrové řízení, ve kterém měl zájem uspět, na prodej nemovitostí označených jako [redacted] a tvořených pozemkem parcelního čísla [redacted] se stavbou čísla popisného [redacted] pozemkem parcelního čísla [redacted] se stavbou čísla popisného [redacted] pozemky parcelních čísel [redacted] vše v katastrálním území [redacted], zapsaných na listu vlastnictví číslo [redacted] Katastrálním úřadem pro [redacted] katastrálním pracovištěm [redacted] jejichž vlastníkem je [redacted] se sídlem [redacted] který avizované výběrové řízení vyhlásil dne 24.02.2015 a zveřejnil jej na webových stránkách [redacted] a v dalších médiích, přičemž již v první polovině února roku 2015 na bližší nezjištěném místě předal obžalovaný [redacted] H. [redacted] obžalovanému [redacted] B. [redacted] finanční hotovost ve výši 250.000,- Kč, aby jmenovaný zprostředkoval předání peněz obžalovanému [redacted] K. [redacted] [redacted] což obžalovaný [redacted] B. [redacted] učinil s tím, že částka ve výši 125.000,- Kč byla určena pro obžalovaného [redacted] K. [redacted] a že zbývající částka ve výši 125.000,- Kč byla určena pro [redacted] P. [redacted] D. [redacted] nar. [redacted] [redacted] kterému obžalovaný [redacted] K. [redacted] tyto finanční prostředky kolem poloviny února roku 2015 předal v obálce ve své kanceláři s tím, že se jedná pouze o polovinu slíbené částky a že druhou polovinu obdrží poté, co obžalovaný [redacted] H. [redacted] ve výběrovém řízení uspěje, přičemž poskytnuté finanční prostředky měly být zárukou toho, že [redacted] obžalovaný [redacted] K. [redacted] žádným způsobem nenaruší průběh vyhlášeného výběrového řízení a že jej nechají proběhnout až do jeho finální fáze, tedy do prodeje souboru nemovitostí vítězi výběrového řízení“,

uznání vinnými obviněný J. H. přechodem podplácení podle § 332 odst. 1 alinea 1, 2 trestního zákoníku, obviněný J. B. pomocí k přečinu podplácení podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku k § 332 odst. 1 alinea 1, 2 trestního zákoníku a obviněný M. K. jednak pomocí k přečinu podplácení podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku k § 332 odst. 1 alinea 1, 2 trestního zákoníku, jednak přečinem přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea 1, 2 trestního zákoníku.

Za to byl obviněný J. H. podle § 332 odst. 1 trestního zákoníku odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání deseti měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku a § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání třiceti měsíců. Podle § 67 odst. 1 trestního zákoníku byl obviněnému dále uložen peněžitý trest v celkové výši 240.000 Kč, který byl podle § 68 odst. 1, 2 trestního zákoníku vyměřen ve 240 denních sazbách po 1.000 Kč. Podle § 68 odst. 5 trestního zákoníku bylo stanoveno zaplacení peněžitého trestu v měsíčních splátkách. Podle § 69 odst. 1 trestního zákoníku byl stanoven pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, náhradní trest odnětí svobody v trvání sto dvaceti dnů. Podle § 70 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku byl obviněnému uložen trest propadnutí věci, a to finanční částky ve výši 125.000 Kč.

Obviněný J. B. byl podle § 332 odst. 1 trestního zákoníku odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání deseti měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku a § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání třiceti měsíců. Podle § 67 odst. 1 trestního zákoníku byl obviněnému dále uložen peněžitý trest v celkové výši 240.000 Kč, který byl podle § 68 odst. 1, 2 trestního zákoníku vyměřen ve 240 denních sazbách po 1.000 Kč. Podle § 68 odst. 5 trestního zákoníku bylo stanoveno zaplacení peněžitého trestu v měsíčních splátkách. Podle § 69 odst. 1 trestního zákoníku byl stanoven pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, náhradní trest odnětí svobody v trvání sto dvaceti dnů.

Obviněný P. K. byl podle § 332 odst. 1 trestního zákoníku odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání deseti měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku a § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání třiceti měsíců. Podle § 67 odst. 1 trestního zákoníku byl obviněnému dále uložen peněžitý trest v celkové výši 240.000 Kč, který byl podle § 68 odst. 1, 2 trestního zákoníku vyměřen ve 240 denních sazbách po 1.000 Kč. Podle § 68 odst. 5 trestního zákoníku bylo stanoveno zaplacení peněžitého trestu v měsíčních splátkách. Podle § 69 odst. 1 trestního zákoníku byl stanoven pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, náhradní trest odnětí svobody v trvání sto dvaceti dnů.

O odvoláních obviněných proti předmětnému rozsudku rozhodl ve druhém stupni **Městský soud v Praze usnesením ze dne 30. 3. 2017, sp. zn. 61 To 91/2017**, jímž je podle § 256 trestního řádu jako nedůvodná zamítl. Rozsudek soudu prvního stupně tak nabyl právní moci dne 30. 3. 2017 [§ 139 odst. 1 písm. b) cc) trestního řádu].

Shora citované rozhodnutí odvolacího soudu napadli obvinění dovoláními.

Obviněný J. B. v dovolání uplatnil dovolací důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. g) trestního řádu. V dovolání obviněný nejprve poukázal na to, že prvním

rozsudkem nalézacího soudu byl obžaloby zproštěn. Toto rozhodnutí bylo zrušeno odvolacím soudem a teprve následně byl vydán odsuzující rozsudek. Obviněný k tomu namítl, že nalézacím soudem byl uznán vinným na základě zcela stejných důkazů, které předtím vedly nalézací soud k naprosto opačnému závěru. Při tom nalézací soud neformuloval žádný svůj skutkový závěr, ale prostě jen poukázal na závěr odvolacího soudu. V tom obviněný spatřuje extrémní rozpor mezi provedenými důkazy a skutkovým zjištěním posléze formulovaným. Kromě toho je zde dán extrémní rozpor i z hlediska toho, jaké důkazy by měly klienta usvědčovat, přičemž jejich nedostatečnost přesvědčivě vyjádřil nalézací soud ve svém prvním rozhodnutí ve věci. Obviněný dále namítl, že trestný čin podplácení podle § 332 trestního zákoníku zahrnuje dvě samostatné skutkové podstaty – poskytnutí úplatku v souvislosti s obstaráním věcí obecného zájmu nebo v souvislosti s podnikáním – a zdá se být vyloučené, aby bylo možné obě naplnit ve vztahu k jediné osobě, resp. ke dvěma osobám, ovšem oběma v postavení vedoucích pracovníků [redacted]. Nalézací soud nevysvětlil, proč bylo jednání kvalifikováno podle alinei 1 i 2. Finanční prostředky měly směřovat k rukám obviněného [redacted] K [redacted] a [redacted] D [redacted] ovšem to, o čem bylo rozhodováno, bylo podle obviněného zcela zřetelně mimo jejich rozhodovací kompetenci. Samotný průběh výběrového řízení nemohl ani jeden z nich ovlivnit. Pokud bylo podle odvolacího soudu důvodem a motivem úplatku následné oprávnění [redacted] ředitele [redacted] že s vítězným uchazečem nemusel podepsat smlouvu, neformuloval takový závěr nalézací soud, takže absentují odpovídající skutková zjištění i jeho úvahy, což nemohlo být nahrazeno skutkovým zjištěním odvolacího soudu, který neprováděl vůbec žádné důkazy. Toto skutkové zjištění navíc snad odůvodňovalo předání úplatku [redacted] D [redacted] ale nikoliv [redacted] K [redacted].

Obviněný proto navrhl, aby Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2017, sp. zn. 61 To 91/2017, a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 9. 1. 2017, sp. zn. 5 T 27/2016.

Obviněný [redacted] J [redacted] H [redacted] rovněž v dovolání uplatnil dovolací důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. g) trestního řádu. Obviněný vytknul odvolacímu soudu, že se nevypořádal se všemi jeho odvolacími námitkami. Odvolací soud navíc hodnotil důkazy způsobem, který vyhovuje výlučně verzi obžaloby, ačkoliv obhajoba předložila mnohem prozaičtější a pravděpodobnější verzi, že k předání peněz nedošlo. Obviněný nesouhlasí se způsobem hodnocení výpovědi svědka D [redacted] vytyká porušení trestního řádu, když se tento svědek v průběhu svého výslechu v přípravném řízení se svolením policejního orgánu opakovaně radil se svým právním zástupcem mimo výslechovou místnost. Obviněný dále namítl, že odvolací soud porušil jeho právo na spravedlivý proces, když zrušil zprošťující rozsudek nalézacího soudu pouze proto, aby prosadil své hodnocení důkazů a z nich plynoucích závěrů o skutkových zjištěních. Podle obviněného jsou závěry obou soudů v extrémním nesouladu s provedenými důkazy ve věci. S důkazy svědčími ve prospěch obviněného bylo nakládáno k jeho tíži místo toho, aby byly oběma soudy relevantním způsobem vypořádány. K některým důkazům nebylo bez jasného zdůvodnění přihlíženo vůbec. Soudy proto podle obviněného postupovaly v rozporu se zásadou in dubio pro reo.

Obviněný z uvedených důvodů navrhl, aby Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2017, sp. zn. 61 To 91/2017, jakož i jemu předcházející rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 9. 1. 2017, sp. zn. 5 T 27/2016, a věc vrátil posledně jmenovanému soudu k novému řízení a rozhodnutí.

Obviněný M K poukázal na důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) trestního řádu. Namítl, že soudy vyvozené právní závěry jsou v extrémním rozporu s výsledkem důkazního řízení trestního. Obviněný se domnívá, že postup a rozhodnutí nalézacího soudu po vrácení věci odvolacím soudem zcela postrádá vnitřní přesvědčení a je v rozporu se zásadou volného hodnocení důkazů. Nalézací soud neprovedl žádné nové důkazy, ale pouze pod vlivem právního názoru odvolacího soudu hodnotil stejné důkazy s opačným výsledkem než v řízení před vydáním zprošťujícího rozsudku. Podle obviněného za celé trestní řízení nebyl přesvědčivě zrekonstruován a dostatečně objasněn skutkový děj, který by odpovídal odsuzujícímu rozsudku, a proto mělo být rozhodnuto v souladu s pravidlem in dubio pro reo. Obviněný spatřuje ve způsobu hodnocení výpovědi svědka D porušení zásady bezprostřednosti a ústnosti, když jeho výpověď v přípravném řízení a následně v hlavním líčení působila značně nevěrohodně.

Obviněný proto navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1 trestního řádu zrušil jak napadené usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2017, sp. zn. 61 To 91/2017, tak jemu předcházející rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 9. 1. 2017, sp. zn. 5 T 27/2016, aby současně zrušil všechna další rozhodnutí na toto usnesení a rozsudek obsahově navazující, pokud vzhledem ke změnám, k nimž zrušením došlo, pobyla svého zákonného podkladu, a aby podle § 265l odst. 1 trestního řádu přikázal Obvodnímu soudu pro Prahu 2, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Současně požádal předsedu senátu Nejvyššího soudu, aby podle § 265o odst. 1 trestního řádu před rozhodnutím o tomto mimořádném opravném prostředku odložil výkon peněžitého trestu, který byl dovolateli uložen.

Opisy dovolání obviněných byly samosoudkyní soudu prvního stupně za podmínek § 265h odst. 2 trestního řádu zaslány k **vyjádření nejvyššímu státnímu zástupci**. Státní zástupce činný u Nejvyššího státního zastupitelství k dovolání uvedl, že nalézací soud svými výroky na str. 5 a 13 odsuzujícího rozsudku skutečně zpochybnil, zda rozhodoval na základě skutkového stavu, který sám zjistil nebo který převzal od soudu odvolacího. Byť by při jiné formulaci odůvodnění odsuzujícího rozsudku mohlo napadené usnesení odvolacího soudu obstát, za dané situace existují natolik vážné pochybnosti o respektování základních postulátů spravedlivého procesu, že nezbude než připustit výjimečnou nápravu tohoto nedostatku cestou dovolání. Ve vztahu k námitce obviněného B se státní zástupce domnívá, že § 332 odst. 1 trestního zákoníku obsahuje dvě skutkové podstaty, které mohou být naplněny současně, jeden úplatek může souviset jak s obstaráním věci obecného zájmu, tak i s podnikáním.

Státní zástupce proto navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1 trestního řádu napadené usnesení odvolacího soudu, jakož i rozsudek soudu nalézacího, zrušil, aby podle § 265k odst. 2 trestního řádu současně zrušil veškerá rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, a aby podle § 265l odst. 1 trestního řádu nalézacímu soudu přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

V replice k vyjádření státního zástupce obviněný J B uvedl, že se plně ztotožňuje s procesním návrhem státního zástupce. Z hlediska fair procesu by měl mít obviněný právo na naprosto jasný a srozumitelný rozsudek, v němž nebudou skryté náznaky ani důvod, proč nalézací soud vyhověl soudu odvolacímu. Skutková zjištění nalézacího soudu

jsou formulována v rozsudku ze dne 27. 4. 2016 a je z nich patrný nesouhlas se závěry obžaloby. Obviněný dále zopakoval, že podle jeho názoru chybí pro užitou právní kvalifikaci dostatečné odůvodnění. Není jasné, jak by mohla být naplněna alinea 2 předmětného ustanovení, když o žádnou podnikatelskou aktivitu ve věci nešlo a dokonce to ani není tvrzeno.

K vyjádření státního zástupce podal repliku i obviněný M. K. Ztotožňuje se s návrhem státního zástupce na zrušení napadených rozhodnutí i se závěrem, že existují vážné pochybnosti o respektování základních postulátů spravedlivého procesu. V projednávané věci dal podle obviněného odvolací soud jednoznačný pokyn k hodnocení důkazů soudu nižší instance a nalézací soud podle nich konal. Nalézací soud zcela rezignoval na vlastní vnitřní hodnocení důkazů. Ve věci tak byl porušen čl. 2 Protokolu č. 7 k Evropské úmluvě o lidských právech a základních svobodách a čl. 6 odst. 2 Úmluvy. Obviněný proto na svém dovolání trvá.

Obvinění J. B., J. H. a M. K. jsou podle § 265d odst. 1 písm. b) trestního řádu osobami oprávněnými k podání dovolání pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se jich bezprostředně dotýká. Dovolání byla podána v zákonné dvouměsíční dovolací lhůtě (§ 265e odst. 1 trestního řádu), prostřednictvím obhájců (§ 265d odst. 2 věta první trestního řádu) a současně splňují formální a obsahové náležitosti předpokládané v § 265f odst. 1 trestního řádu.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 265c trestního řádu) zkoumal, zda v předmětné věci jsou splněny podmínky přípustnosti dovolání podle § 265a trestního řádu. Shledal, že dovolání jsou přípustná podle § 265a odst. 1, 2 písm. h) trestního řádu, neboť napadají pravomocné rozhodnutí soudu druhého stupně, jímž byl zamítnut řádný opravný prostředek (odvolání) proti rozsudku uvedenému v § 265a odst. 2 písm. a) trestního řádu, kterým byly obvinění uznáni vinnými a byl jim uložen trest.

Poněvadž dovolání lze podat jen z důvodů uvedených v § 265b trestního řádu, bylo dále zapotřebí posoudit, zda konkrétní důvody, o které obvinění dovolání opírají, lze podřadit pod dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) trestního řádu, na který je v dovoláních odkazováno. Toto zjištění má zásadní význam z hlediska splnění podmínek pro provedení přezkumu napadeného rozhodnutí dovolacím soudem (srov. § 265i odst. 1, 3 trestního řádu).

Důvod dovolání podle **§ 265b odst. 1 písm. g) trestního řádu** je dán v případech, kdy rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotněprávním posouzení. Uvedenou formulací zákon vyjadřuje, že dovolání je určeno k nápravě právních vad rozhodnutí ve věci samé, pokud tyto vady spočívají v právním posouzení skutku nebo jiných skutečností podle norem hmotného práva, nikoliv z hlediska procesních předpisů. To znamená, že s poukazem na uvedený dovolací důvod se není možné domáhat přezkoumání skutkových zjištění, na nichž je napadené rozhodnutí založeno. Soudy zjištěný skutkový stav věci, kterým je dovolací soud vázán, je při rozhodování o dovolání hodnocen pouze z toho hlediska, zda skutek nebo jiná okolnost skutkové povahy byly správně právně posouzeny, tj. zda jsou právně kvalifikovány v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva. Na podkladě tohoto dovolacího důvodu proto nelze hodnotit správnost a úplnost skutkového stavu ve smyslu § 2 odst. 5, 6 trestního řádu. Dovolací soud přitom musí vycházet ze skutkového stavu tak, jak byl zjištěn v průběhu trestního řízení a jak je vyjádřen

především ve výroku odsuzujícího rozsudku a rozveden v jeho odůvodnění, a je povinen zjistit, zda je právní posouzení skutku v souladu s vyjádřením způsobu jednání v příslušné skutkové podstatě trestného činu s ohledem na zjištěný skutkový stav. Těžiště dokazování je totiž v řízení před soudem prvního stupně a jeho skutkové závěry může doplňovat, popřípadě korigovat jen soud druhého stupně v řízení o řádném opravném prostředku (§ 259 odst. 3 trestního řádu, § 263 odst. 6, 7 trestního řádu). Tím je naplněno základní právo obviněného dosáhnout přezkoumání věci ve dvoustupňovém řízení ve smyslu čl. 13 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a čl. 2 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě. Dovolací soud není obecnou třetí instancí zaměřenou na přezkoumání všech rozhodnutí soudů druhého stupně a samotnou správnost a úplnost skutkových zjištění nemůže posuzovat už jen z toho důvodu, že není oprávněn bez dalšího přehodnocovat provedené důkazy, aniž by je mohl podle zásad ústnosti a bezprostřednosti v řízení o dovolání sám provádět (srov. omezený rozsah dokazování v dovolacím řízení podle § 265r odst. 7 trestního řádu). Pokud by zákonodárce zamýšlel povolát Nejvyšší soud jako třetí stupeň plného přezkumu, nepředepisoval by (taxativně) velmi úzké vymezení dovolacích důvodů (k tomu viz např. usnesení Ústavního soudu ze dne 27. 5. 2004, sp. zn. IV. ÚS 73/03).

Tento závěr učinil Nejvyšší soud při znalosti právního názoru vyjádřeného v konstantní judikatuře Ústavního soudu, podle nějž – s ohledem na právo obviněného na spravedlivý proces – je nutno o relevanci námitek proti skutkovým zjištěním uvažovat i v dovolacím řízení v těch případech, kdy je dán extrémní rozpor mezi skutkovým stavem věci v soudu dovozené podobě a provedenými důkazy (k tomu např. nálezy Ústavního soudu ve věcech sp. zn. I. ÚS 4/04 nebo sp. zn. III. ÚS 3136/09). Extrémní rozpor je ovšem dán tehdy, jestliže zásadní skutková zjištění v rozhodnutí zcela chybí vzhledem k absenci příslušných důkazů, nebo zjevně nemají žádnou vazbu na soudem deklarovaný obsah provedení dokazování, či jsou dokonce opakem toho, co bylo skutečným obsahem dokazování.

Těžištěm dovolací argumentace všech tří obviněných byla výhrada, že nalézací soud původně všechny obviněné zprostil obžaloby, přičemž k rozhodnutí o vině dospěl až na základě zrušovacího rozhodnutí odvolacího soudu, který měl dát soudu prvního stupně pokyn, k jakým skutkovým závěrům má dospět. Tím mělo dojít k porušení jejich práva na spravedlivý proces. Odvolávají se především na formulaci odůvodnění rozsudku nalézacího soudu, který uvedl na straně 5, že *„soud pak vázán rozhodnutím odvolacího soudu uzavřel, že v hlavním líčení byl prokázán skutkový děj, jak je uveden shora ve výroku tohoto rozsudku“*, a dále na straně 13, že *„soudu, který je vázán právním názorem vysloveným odvolacím soudem, nezbyvá než hodnotit provedené důkazy v souladu s názorem odvolacího soudu, a proto bere z výše uvedených důkazů za prokázané, že svým jednáním, popsáním ve znělce obžaloby a výroku tohoto rozsudku, naplnili obžalovaní skutkovou podstatu zažalovaných trestných činů jak po stránce subjektivní, tak i po stránce objektivní“*. S uvedenou výhradou do značné míry souhlasil i státní zástupce.

Nejvyšší soud se s touto námitkou obviněných neztotožnil. Formulace z odůvodnění odsuzujícího rozsudku totiž nelze vykládat izolovaně, ale pouze v kontextu celého odůvodnění a rovněž v návaznosti na skutečný obsah předchozích výhrad odvolacího soudu, vedoucích ke zrušení původního zprošťujícího rozsudku. Z usnesení Městského soudu v Praze ze dne 29. 9. 2016, sp. zn. 61 To 313/2016, je podle přesvědčení dovolacího soudu dostatečně zřetelné, že výhrady odvolacího soudu se netýkaly primárně výsledku hodnocení důkazů

nalézacím soudem (tedy k jakým skutkovým závěrům má nalézací soud dospět), nýbrž samotného „procesu“ hodnocení důkazů tak, aby byly dodrženy podmínky § 2 odst. 6 trestního řádu. Soud prvního stupně se totiž podle jeho názoru nevypořádal řádně se všemi provedenými důkazy i se všemi skutečnostmi z nich vyplývajícími, hodnocení provedených důkazů pak považoval odvolací soud za rozporuplné. Konkrétně upozornil na okolnosti, které do svých úvah soud prvního stupně nezahrnul, a na úvahy soudu, které nemají oporu v provedeném dokazování. Pokud odvolací soud označoval některé skutečnosti za prokázané, činil tak s odkazem na stejné závěry nalézacího soudu v přezkoumávaném rozhodnutí. Popsaná zjištění odvolacího soudu našla svůj odraz v následném postupu podle § 258 odst. 1 písm. b) trestního řádu, podle kterého odvolací soud zruší napadený rozsudek pro vady rozsudku, zejména pro nejasnost nebo neúplnost jeho skutkových zjištění týkajících se přezkoumávané části rozsudku, nebo proto, že se ohledně takové části soud nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí. Dovolací soud proto dospěl k závěru, že pokyny odvolacího soudu nezavazovaly nalézací soud k určitému způsobu hodnocení důkazů směřujícímu ve výsledku k tomu, aby byli obvinění ve věci uznáni vinnými, a ani nepředjímal, k jakým závěrům má nalézací soud dospět. Naopak se jednalo o uplatnění kasačního oprávnění odvolacího soudu předpokládané trestním řádem způsobem, který v obdobných případech akceptuje i Ústavní soud (srov. usnesení ze dne 18. 4. 2017, sp. zn. I. ÚS 1920/16, či náleze ze dne 13. 1. 1999, sp. zn. II. ÚS 282/97).

V návaznosti na kasační rozhodnutí odvolacího soudu rozhodoval nalézací soud znovu, přičemž dospěl k závěru o vině všech obviněných. Obvinění jsou podle soudu usvědčováni zejména výpovědí svědka [REDAKCE] D [REDAKCE] záznamem rozhovoru mezi ním a obviněným [REDAKCE] K [REDAKCE] (záznam o sledování osob a věcí podle § 158d odst. 2 trestního řádu), odposlechem a záznamem telekomunikačního provozu ve smyslu § 88 odst. 1 trestního řádu a odborným vyjádřením z oboru kriminalistiky, odvětví daktyloskopie. Z těchto důkazů vyplývá, že obviněný [REDAKCE] K [REDAKCE] předal [REDAKCE] D [REDAKCE] obálku s částkou 125.000 Kč. Na obálce byly nalezeny otisky prstů obviněného. Jeho obhajoba, se kterou přišel po seznámení se s výsledky odborného vyjádření, že se jednalo o odvod poloviny čistých odměn generálnímu řediteli, byla svědecky a výpisy z účtů vyvrácena. V zaznamenaném rozhovoru s [REDAKCE] D [REDAKCE] obviněný [REDAKCE] K [REDAKCE] potvrdil, že od obviněného [REDAKCE] H [REDAKCE] prostřednictvím obviněného [REDAKCE] B [REDAKCE] obdržel částku 250.000 Kč, ze které polovina připadla jemu a druhá byla určena pro [REDAKCE] D [REDAKCE]. Z odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu je patrné zapojení všech obviněných. Jde nejen o častý telefonický kontakt mezi obviněnými [REDAKCE] B [REDAKCE] a [REDAKCE] H [REDAKCE] a rovněž komunikaci mezi obviněnými [REDAKCE] K [REDAKCE] a [REDAKCE] B [REDAKCE] ale z obsahu hovorů je rovněž patrný značný zájem obviněného [REDAKCE] B [REDAKCE] na věci a jeho nelibost z rozhodnutí [REDAKCE]. Použité formulace jiný výklad vylučují.

Rozhodně nelze říci, že by nalézací soud pouze převzal hodnotící závěry odvolacího soudu. Z odůvodnění jeho rozhodnutí je patrné, že se s provedenými důkazy vypořádal jak jednotlivě, tak i ve vzájemných souvislostech. Přitom vyhodnotil jejich obsah a zároveň podrobně vyložil a odůvodnil (§ 125 odst. 1 trestního řádu), jaké skutečnosti vzal za prokázané. Jeho argumentace přesahuje úvahy popsané v předchozím kasačním rozhodnutí odvolacího soudu. Nalézací soud při hodnocení důkazů postupoval důsledně v intencích § 2 odst. 6 trestního řádu. Byť si lze v odůvodnění odsuzujícího rozsudku za dané situace představit příhodnější formulace, než které jsou zmíněny shora, nemá dovolací soud pochybnosti o tom, že nalézací soud se cítil zavázán toliko právním názorem odvolacího

soudu (tedy názorem o nutnosti hodnotit důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu ve smyslu § 2 odst. 6 trestního řádu), nikoliv názorem odvolacím soudem (výslovně nevyřčeným) směřujícím ke konkrétním skutkovým závěrům, ke kterým by měl nalézací soud dospět. K porušení dvojinstančnosti řízení a porušení práva obviněných na spravedlivý proces proto nedošlo. Nelze hovořit ani o extrémním nesouladu mezi provedenými důkazy a skutkovými závěry soudů.

Pokud obvinění H a K dále namítají porušení pravidla in dubio pro reo (především v souvislosti s hodnocením věrohodnosti svědka D), nenapadají jejich námitky právní posouzení skutků, nýbrž se snaží jejich prostřednictvím prosadit vlastní pohled na hodnocení důkazů, jehož výsledkem by byly odlišné skutkové závěry. To je ostatně patrné již z toho, že pravidlo in dubio pro reo plynoucí ze zásady presumpce nevinny, má vztah ke zjišťování skutkového stavu věci na základě provedeného dokazování. Toto pravidlo se týká právě jen otázek skutkových, nikoliv otázky právního posouzení skutku či otázky jiného hmotně právního posouzení. Takové námitky obviněných proto neodpovídají uplatněnému důvodu dovolání.

Obdobně toliko jako na polemiku se skutkovými závěry soudů stojící mimo uplatněný dovolací důvod je třeba nahlížet na výhrady obviněného B že obviněný K ani svědek D nemohli samotný průběh výběrového řízení ovlivnit. Ze skutkové věty a z odůvodnění obou napadených rozhodnutí je přitom zřejmé, že obviněný H měl o koupi dlouhodobý zájem a úspěšný průběh výběrového řízení si chtěl určitým způsobem pojistit tak, aby nebyl K ani D narušen. Odvolací soud v této souvislosti správně poukázal na skutečnost, že bylo právě v pravomoci D případně smlouvu s vítězem i přes schválení nepodepsat. Odvolací soud tím nevytvářel nová skutková zjištění, pouze v reakci na konkrétně formulovanou odvolací námitku odkazoval na skutkové zjištění nalézacího soudu (str. 8 první odstavec rozsudku).

Pokud obviněný B dále namítl, že jednáním obviněných nemohla být naplněna skutková podstata trestného činu podplácení podle § 332 odst. 1 alinea 1 i 2 trestního zákoníku, nelze s ním souhlasit. Přečinu podplácení podle § 332 odst. 1 trestního zákoníku se dopustí pachatel, který *jinému nebo pro jiného v souvislosti s obstaráváním věci obecného zájmu poskytne, nabídne nebo slíbí úplatek* (alinea 1), nebo který *jinému nebo pro jiného v souvislosti s podnikáním svým nebo jiného poskytne, nabídne nebo slíbí úplatek* (alinea 2). Objektem trestného činu je v případě alinei první zájem na řádném, nestranném, nezištném a zákonném obstarávání věci obecného zájmu, v případě alinei druhé je objektem zájem na ochraně podnikatelských vztahů před korupcí. Jedná se tedy o dvě samostatné skutkové podstaty s rozdílnými chráněnými objekty, mezi kterými není dán ani vztah speciality ani subsidiarity, a proto jejich jednočinný souběh není vyloučen. V projednávané věci byla souvislost s obstaráváním věci obecného zájmu dána tím, že se jednalo o otevřené výběrové řízení zorganizované veřejnoprávním subjektem, které by mělo probíhat transparentně a za stejných podmínek pro všechny zúčastněné. Souvislost s podnikáním pak nalézací soud spatřoval v tom, že prodej byl realizován subjektem oprávněným provozovat podnikatelskou činnost, a to s cílem dosažení maximálního zisku.

Vzhledem k tomu, že relevantně uplatněné dovolací námitky obviněných nebyly shledány opodstatněnými, Nejvyšší soud podaná dovolání podle § 265i odst. 1 písm. e)

trestního řádu odmítl jako zjevně neopodstatněná. Za podmínek § 265r odst. 1 písm. a) trestního řádu bylo o odmítnutí dovolání rozhodnuto v neveřejném zasedání, aniž by k tomuto postupu zákon vyžadoval souhlasu stran [srov. § 265r odst. 1 písm. c) trestního řádu].

Poučení: Proti rozhodnutí o dovolání není s výjimkou obnovy řízení opravný prostředek přípustný (§ 265n trestního řádu).

V Brně dne 20. 12. 2017

JUDr. Pavel Šilhavec v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Marcela Oslzlová